

Sygn. akt I PSK 88/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę ryczałtu za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 maja 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej C. Spółki z o.o. w Ł. na rzecz powoda B.G. kwotę 2.025 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z 18 września 2018 r., zasądził od strony pozwanej C. spółki z o.o. w Ł. na rzecz powoda B. G., tytułem ryczałtu za noclegi, szczegółowo opisane w sentencji wyroku kwoty pieniężne wraz z ustawowymi odsetkami.

Powód B.G. zatrudniony był przez pozwaną C. spółkę z o.o. w Ł. jako kierowca ciągnika siodłowego początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od 10 maja 2010 r. do 9 sierpnia 2010 r., następnie na czas określony od 10

sierpnia 2010 r. do 9 sierpnia 2011 r., wreszcie od 18 października 2011 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony. Jako miejsce pracy powoda wskazano siedzibę spółki w Ł. oraz jej filię – początkowo w B., a następnie w X. We wszystkich umowach o pracę strony zawarły postanowienie, że wynagrodzenie za pracę będzie płatne na konto pracownika łącznie z dietami z tytułu podróży służbowej poza terenem kraju w wysokości określonej zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 maja 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 50, poz. 525 ze zm.). Ponadto strony postanowiły, że wypłata wszelkich świadczeń ponad wyżej wymienione wynagrodzenie jest dobrowolna i zależy wyłącznie od uznania pracodawcy. Roszczenie o wypłatę tych dobrowolnych świadczeń nie powstaje przez powtarzające się bez zastrzeżeń wypłaty. Powód oświadczył również w treści umowy, że zapoznał się z Regulaminem pracy i Regulaminem wynagradzania. Regulamin ten był kilkakrotnie zmieniany. Powód nie został zapoznany z tymi zmianami. Stosunek pracy powoda ustał 18 maja 2014 r. na skutek porozumienia stron. Powód w podróżach służbowych przebywał: w 2011 r. – 71 dni, w 2012 r. – 267 dni, w 2013 r. – 255 dni, w 2014 r. – 70 dni. W całym tym okresie powód odbył 285 noclegów we Francji, 234 noclegi we Włoszech, 25 noclegów w Niemczech, 23 noclegi w Austrii, 22 noclegi w Wielkiej Brytanii, 14 noclegów w Hiszpanii, 10 noclegów w Belgii, 4 noclegi w Czechach oraz po 1 noclegu na Słowacji, w Słowenii i w Szwajcarii, miejsc 33 noclegów nie udało się ustalić.

Powód otrzymywał rozliczenia kosztów zagranicznej podróży służbowej. W okresie od 1 września 2011 r. do 1 września 2013 r. w dokumentach tych rozliczano diety, a stawka diety w podróży zagranicznej wynosiła 45 euro. W okresie po 1 września 2013 r. stawka się nie zmieniła. Nastąpiło natomiast wyszczególnienie, z którego wynikało, że powód z tytułu diety otrzymuje 35 euro, a z tytułu noclegu 10 euro. Od 1 marca 2014 r. stawka ryczałtu za noclegi wzrosła do 15 euro.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że warunki wypłacania świadczeń z tytułu ryczałtów za noclegi w podróży służbowej zostały ustalone zarówno w umowie o pracę powoda, jak i w Regulaminie wynagradzania. Strony postępowania umówiły się, że powód jako pracownik będzie otrzymywał oprócz wynagrodzenia również

świadczenia dodatkowe w postaci diet, których wysokość miały określać przepisy ogólnie obowiązujące. Z argumentacji pozwanego pracodawcy przedstawianej w pismach procesowych wynika, że odpowiedni zapis w umowie dotyczył wyłącznie diet. Umowa nie zawierała postanowień dotyczących ryczałtu za noclegi, a w zasadzie przewidywała, że inne świadczenia będą wypłacane w zależności od woli pracodawcy. Można się domyślać, że takim innym świadczeniem były ryczałty za noclegi. Na podstawie pierwszej umowy pozwany nie wypłacał powodowi ryczałtów, a jedynie same diety. Sąd Rejonowy nie zgodził się z argumentacją pozwanego, że nie było konieczności złożenia powodowi wypowiedzenia zmieniającego w związku ze zmianami w Regulaminie wynagradzania, albowiem postanowienia Regulaminu z 2012 r. nie regulowały jego wynagrodzenia w sposób mniej korzystny. Postanowienia te zmniejszały wysokość diety. Nie można też obronić stanowiska, że nawet jeżeli nowy Regulamin nie dotyczył powoda w zakresie zmniejszenia diet, to był dla niego korzystny, ponieważ przyznawał mu dodatkowo ryczałt za noclegi.

Sąd pierwszej instancji uznał, że postanowienia Regulaminu wynagradzania dotyczące wysokości ryczałtów nie dotyczą powoda i zasądził na jego rzecz kwoty odpowiadające wysokości ryczałtów wynikających z § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167). Wysokość tych należności została ustalona na podstawie opinii biegłego, która co do sposobu dokonania obliczeń nie była przez strony kwestionowana.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z 5 grudnia 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok, modyfikując wysokość zasądzonych na rzecz powoda kwot. W pozostałej części apelację strony pozwanej oddalił.

Modyfikacja zasądzonych kwot wynikała z błędu matematycznego. Sąd pierwszej instancji wyrokował na podstawie opinii obarczonej błędem matematycznym, stąd w ocenie Sądu Okręgowego należało zmienić zaskarżony

wyrok w części dotkniętej błędami, wynikającymi z wyliczeń zawartych w opinii uzupełniającej wydanej zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego, do której strony nie złożyły merytorycznych zastrzeżeń.

Podstawowe zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji zostały ocenione przez Sąd drugiej instancji jako nieuzasadnione. Sąd Okręgowy przychylił się do oceny prawnej przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji w zakresie zastosowania art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz § 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. wniosła strona pozwana, zaskarżając wyrok w części – w zakresie zasądzonych kwot 41.891,55 zł oraz 18.900,03 zł, a także w zakresie oddalenia jej apelacji.

Strona pozwana oparła skargę kasacyjną na podstawach naruszenia prawa materialnego:

(a) art. 190 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez wydanie rozstrzygnięcia w sprawie na podstawie przepisów, które mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15, zostały usunięte z systemu prawa i nie mogą stanowić podstawy roszczeń powoda;

(b) art. 60 k.c. w związku z § 7 Regulaminu wynagradzania z 21 marca 2008 r. w związku z § 1 i § 2 Załącznika nr 1 do Regulaminu wynagradzania z 21 marca 2008 r. przez ich błędną wykładnię, która doprowadziła do uznania, że dopiero od 8 listopada 2012 r. wprowadzono ryczałty za noclegi, mimo że już w marcu 2008 r. wprowadzono ryczałty za noclegi w postaci zryczałtowanej diety w wysokości 40 euro, obejmującej także nocleg, a powód zatrudniony od maja 2008 r. zapoznał się z tym Regulaminem i otrzymywał wszystkie świadczenia związane z podróżą służbową;

(c) art. 77⁵ § 3 - 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz § 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, przez ich błędną wykładnię, która doprowadziła Sąd Okręgowy do uznania, że pracownikowi przysługuje wypłata ryczałtu za noclegi bez względu na fakt poniesienia realnych kosztów, mimo użycia przez ustawodawcę określenia „zwrot kosztów noclegu”.

Strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i zmianę poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w C. przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych; ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B., a w przypadku stwierdzenia podstaw do tego – o uchylenie w całości również zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego w C. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Strona skarżąca wniosła ponadto o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych: art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1502), art. 77⁵ § 2-4 k.p. oraz § 9 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, budzących poważne wątpliwości

i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, szczególnie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15.

Ponadto, w ocenie strony skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy świadczenie z tytułu ryczałtu za noclegi w podróży służbowej ma charakter realny, czy abstrakcyjny, a mianowicie czy świadczenie to należne jest bez względu na zaistnienie faktu poniesienia kosztów noclegu przez pracownika.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo budzą poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, które pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Strona skarżąca powołuje się na dwie okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania: potrzebę wykładni przepisów prawa, które budzą wątpliwości, szczególnie po wydaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15, oraz konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego charakteru prawnego ryczału.

Warto przypomnieć, że przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, nie zaś faktycznym albo wynikającym z zarzucanych przez skarżącego uchybień sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, lecz także innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Z kolei skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie, lub istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej

wykładni, opisanie, na czym polegają wątpliwości związane z ich rozumieniem oraz przedstawienie argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni przepisów jest niezbędne do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie spełnia tych kryteriów, w obecnym stanie rzeczy nie istnieje konieczność dokonywania po raz kolejny wykładni mających zastosowanie przepisów, a skonstruowane przez stronę skarżącą zagadnienie prawne nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

Należy zaznaczyć, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15, przewartościował układ podstaw prawnych mających zastosowanie do kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym, domagających się zasądzenia na ich rzecz różnych świadczeń z tytułu podróży służbowych, przede wszystkim ryczałtów za noclegi. Wpływ wyroku Trybunału Konstytucyjnego na sytuację prawną kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym ocenił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 26 października 2017 r., III PZP 2/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 28), a także w licznych wyrokach wydanych już po tej uchwale, poczynając od stycznia 2017 r. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy przyjął, że usunięcie przez Trybunał Konstytucyjny z porządku prawnego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców nie oznacza, że powstała luka w przepisach regulujących zasady rozliczania kosztów związanych z podróżami służbowymi kierowców w transporcie międzynarodowym. Do pracowników-kierowców w transporcie międzynarodowym znajdują bowiem zastosowanie ogólne reguły rozliczania kosztów podróży służbowej przewidziane w art. 77⁵ k.p. Wynika to bezpośrednio z art. 5 k.p. oraz jego odpowiednika, czyli art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17, LEX nr 2539181). Stanowisko to potwierdzają liczne wypowiedzi Sądu Najwyższego. Pogląd ten należy uznać za trwale ukształtowany.

Skarga kasacyjna strony pozwanej została sporządzona już po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r., III PZP 2/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 28). Strona skarżąca, formułując tezę o potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, w szczególności w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, nie dostrzegła, że podnoszone przez nią kwestie zostały już w orzecznictwie sądowym wyjaśnione i ujednolicone. Rolę tę spełniła właśnie powołana uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r. Wyjaśniono w niej wszystkie kwestie zgłoszone przez stronę pozwaną w skardze kasacyjnej. Potwierdzono między innymi, że istota ryczałtu jako świadczenia kompensacyjnego polega na tym, że świadczenie wypłacane w takiej formie z założenia oderwane jest od rzeczywiście poniesionych kosztów. W zależności od konkretnego przypadku kwota ryczałtu pokrywa więc pracownikowi koszty noclegu w wymiarze mniejszym albo większym niż faktycznie przez niego poniesione. Ryczałtowy sposób rozliczania ma na celu uproszczenie wzajemnych rozliczeń. W rezultacie, nawet jeżeli pracownik kosztów tych rzeczywiście nie poniesie, to i tak przysługuje mu ustalony ryczałt, który stanowi wówczas jego dodatkowy dochód.

Po wydaniu uchwały z 26 października 2017 r., III PZP 2/17, Sąd Najwyższy orzeka już jednolicie, kierując się zapatrywaniami wyrażonymi w jej uzasadnieniu.

Aktualne stanowisko Sądu Najwyższego w kwestii ryczałtu za noclegi kierowców odbywających podróże służbową można sprowadzić do następujących tez: 1) po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 24 listopada 2016 r., K 11/15, art. 77⁵ k.p. nadal ma odpowiednie zastosowanie do czasu pracy kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym; 2) brak uregulowania kwestii rozliczania kosztów noclegu w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę powoduje konieczność sięgnięcia do tego przepisu, a za jego pośrednictwem do rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.; 3) zawarcie w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę postanowienia, że pracownikowi (kierowcy) nie przysługuje ryczałt za nocleg, gdy miał możliwość nocowania w przystosowanej do tego kabinie pojazdu, oznacza brak regulacji kwestii rozliczenia kosztów noclegu pracownika w podróży służbowej, co pozwala

na zastosowanie przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.; 4) sam nocleg w kabinie pojazdu, nawet o podwyższonym standardzie, nie niweczy zasadności żądania zasądzenia ryczałtów za noclegi w związku z podróżą służbową; 5) ryczałt określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę może być niższy od ustalonego w przepisach wykonawczych, powinien być jednak tak ukształtowany, aby dawał rzeczywistą, a nie iluzoryczną możliwość zrealizowania tej potrzeby.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na utrwaloną linię orzecznictwa Sądu Najwyższego, obejmującą również uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, formułowane przez stronę skarżącą zagadnienia prawne przestały być istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie można również twierdzić, że powołane przez stronę pozwaną przepisy budzą jeszcze poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.